

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **PERSTAV, s.r.o.**, IČO: 24804282,
sídlem Franty Kocourka 2621, Praha,
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
se sídlem Pod Kaštany 245, Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2021, č. j. 066243/2021/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2021, č. j. 066243/2021/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 28. 7. 2021, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Příbram (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 6. 2020, č. j. MeUPB 50553/2020/Kadl (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 12. 6. 2020 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků, a to podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, neboť porušil ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 1 600 Kč.
2. Žalobce předně namítl, že nebyl vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Uvedl, že žalovaný

nejen rozhodoval na podkladě místní znalosti správního orgánu prvního stupně, dokonce na jejím podkladě vyvracel odvolací námitku (jednalo se o jediný podklad pro rozhodnutí, na který žalovaný k vyvrácení odvolací námitky poukázal). Žalobce však s touto skutečností, která je správnímu orgánu prvního stupně známa z místní znalosti, nebyl seznámen, ač se jedná o podklad pro rozhodnutí. Dle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníku dáno právo vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí. Žalobce však s těmito podklady seznámen nebyl. Žalobce přitom nenamítá proti tomu, že určitý podklad pro rozhodnutí je do spisu nově založen v průběhu odvolacího řízení. Musí však být zachováno právo účastníka se s takovým podkladem seznámit a vyjádřit se k němu; to proto, aby jej mohl zpochybnit, navrhnout důkaz opaku, či jinak procesně reagovat.

3. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Důvodem je, že žalobce v odvolání namítal, že správní orgán prvního stupně opomenul absorbovat samostatně uložené správní tresty v jiných řízeních. Žalobce dokonce odkázal na tato jiná řízení, ač již správní orgán měl *ex officio* povinnost tyto samostatně uložené správní tresty v nyní ukládaném trestu absorbovat. Žalovaný se k této námitce přezkoumatelným způsobem nevyjádřil.
4. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný nespecifikoval, podle jaké veřejnoprávní smlouvy mohla Městská policie Příbram měřit rychlost i v obci Bohutín. Rovněž uvedl, že pokud však žalovaný míní k vypořádání odvolací námitky odkázat na určitou smlouvu, o které žalobce zjevně neměl povědomí, bylo jeho povinností provést tuto k důkazu, resp. založit tuto do spisu a umožnit žalobci se k této vyjádřit. Veřejnoprávní smlouva není právním předpisem, zveřejňovaným ve sbírce, a tedy zásada *iura novit curia* se na tuto nevztahuje.
5. Žalobce dále namítl, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem užívaným bez obsluhy.
6. Konečně žalobce namítl, že v daném úseku komunikace je umístěna dopravní značka B20a, upravující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/h.
7. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas svůj a svého zástupce s vyvěšením jejich osobních údajů na webu NSS.
8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že argumentaci ohledně nejvyšší povolené rychlosti v místě měření žalobce uplatnil až v odvolání, přestože mu nic nebránilo uplatnit ji dříve. Dále uvedl, že žalobcem uváděná rozhodnutí správních orgánů se zjevně týkají věcí v roce 2021 již zahájených resp. pravomocně ukončených. Z toho důvodu se uplatní § 88 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). Rovněž uvedl, že veřejnoprávní smlouva mezi Příbramí a Bohutínem byla zveřejněna ve Věstníku právních předpisů Středočeského kraje. Konečně uvedl, že ze správního spisu je zřejmé, že se jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.

II. Obsah správního spisu

9. Z oznámení Městské policie Příbram o přestupku ze dne 27. 8. 2019 a ze dne 2. 12. 2019 vyplývá, že dne 15. 7. 2019 a dne 29. 11. 2019 byla vozidlu RZ: X, jehož provozovatelem byl žalobce, naměřena v Bohutíně na silnici I/18, směr Příbram, rychlost po zohlednění odchylky 63 km/h a 60 km/h, přičemž na daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h.
10. Dne 11. 10. 2019 a 2. 12. 2019 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k uhrazení částky celkem 1 600 Kč. Zároveň jej poučil, že neuhradí-li uloženou částku, může sdělit ve stejné

lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla, přičemž toto sdělení údajů se považuje za podání vysvětlení. Žalobce na tuto výzvu nereagoval.

11. Dne 20. 2. 2020 vydal správní orgán I. stupně příkaz, jímž shledal žalobce vinným z přestupků podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť s ohledem na skutečnosti uvedené v bodě 9 rozsudku porušil ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 1 600 Kč. Dne 2. 3. 2020 podal žalobce proti tomuto příkazu odpor.
12. Dne 12. 6. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým shledal žalobce vinným z přestupků podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť s ohledem na skutečnosti uvedené v bodě 9 rozsudku porušil ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 1 600 Kč.
13. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Dne 4. 12. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

III. Posouzení věci krajským soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba je důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť shledal důvod k postupu dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS a dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). Důkazní návrhy žalovaného soud neprovedl, jelikož by to vzhledem ke zrušovacímu důvodu bylo nadbytečné.
15. Žalobce předně namítl, že nebyl seznámen s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Tato námitka je důvodná.
16. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Toto ustanovení se uplatní i v odvolacím řízení podle § 93 správního řádu).
17. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je poskytnout účastníkům řízení skutková zjištění příslušného správního orgánu za tím účelem, aby případně mohli poukázat na jejich věcnou nesprávnost nebo aby mohli navrhnout jejich doplnění. Jinak řečeno, účelem citovaného ustanovení je dát účastníkům na vědomí, že se řízení chýlí ke konci a tito mohou uplatnit své celkové stanovisko k projednávané věci a k podkladům rozhodnutí, případně učinit závěrečná vyjádření. Přitom není vyloučeno, aby společně se svým vyjádřením navrhli opatření dalších podkladů pro rozhodnutí ve věci. V § 36 odst. 3 správního řádu je tímto promítnut čl. 38 odst. 2 Listiny, ve kterém je uvedeno, že každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Ústavní soud k tomu v nálezu sp. zn. III. ÚS 58/2000 uvádí, že „Zásadám spravedlivého procesu, jak vyplývají z Listiny (...) je nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před správním orgánem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost správního orgánu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale

také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl“. Pokud příslušný správní orgán podle § 36 odst. 3 správního řádu nepostupuje, zatíží podle judikatury řízení nejen obtížně odstranitelnou vadou spočívající v porušení správního řádu, ale také vadou spočívající v porušení čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny, resp. v porušení zásad v nich zakotvených, což má takřka vždy za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci (III. ÚS 58/2000 a NSS 7 A 130/2002-28). K této skutečnosti musí přihlídnout jak příslušný odvolací správní orgán přezkouvávající rozhodnutí příslušného prvostupňového správního orgánu, tak správní soud přezkouvávající napadené pravomocné rozhodnutí příslušného odvolacího správního orgánu a toto rozhodnutí zrušit.

18. V projednávané věci soud konstatuje, že v odvolacím řízení byla do spisu (kromě samotného odvolání) doplněna pouze tzv. předkládací správa správního orgánu I. stupně. Tato listina je součástí prakticky každého odvolacího spisu a obecně není zapotřebí s ní účastníka seznamovat (jde o jakýsi názor prvostupňového správního orgánu na danou věc). V projednávané věci je však situace odlišná. Žalovaný totiž informacemi obsaženými v předkládací zprávě výslovně argumentoval při vyvracení jedné z odvolacích námitek žalobce. Tím však učinil z „interní“ předkládací zprávy regulérní podklad pro rozhodnutí a byl proto povinen žalobce s tímto novým podkladem pro rozhodnutí seznámit postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu. Jelikož tak nečinil, zatížil odvolací řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož neumožnil žalobci na nové skutečnosti uvedené v předkládací zprávě reagovat. Vzhledem k tomu, že žalovaný nedal žalobci příležitost se k předkládací zprávě a ke skutečnostem z ní vyplývajícím vyjádřit, je v tuto chvíli předčasné zabývat se otázkou, jaká úprava rychlosti v rozhodném období na daném místě platila.
19. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost závěrů správních orgánů, pokud jde o otázku absorpce trestů uložených v jiných řízeních. Tato námitka není důvodná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na § 88 odst. 3 přestupkového zákona, přičemž z příslušné pasáže je v napadeném rozhodnutí zřejmé, že odvolací námitku žalobce nepovažoval za důvodnou právě z důvodu dle § 88 odst. 3 přestupkového zákona, tedy proto, že přestupky v projednávané věci byly spáchány až po zahájení řízení zmiňovaných žalobcem v odvolání. Toto vysvětlení má soud za přezkoumatelné. K tomu lze dodat, že proti správnosti závěrů žalovaného žalobce v podané žalobě nijak nebrojí.
20. Žalobce dále namítl absenci veřejnoprávní smlouvy mezi Příbramí a Bohutínem. Tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že tato smlouva byla zveřejněna ve Věstníku právních předpisů Středočeského kraje (který je veřejně přístupným), přičemž na tuto smlouvu lze vztáhnout zásadu *iura novit curia*, kterou je třeba analogicky aplikovat i ve vztahu ke správním orgánům. Zároveň soud dodává, že jelikož dle judikatury neprobíhá dokazování ani obsahem zahraničních právních předpisů (srovnej usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. září 2007, sp. zn. 25 Cdo 1143/2006), není žádného důvodu, proč by muselo probíhat dokazování veřejnoprávní smlouvou zveřejněnou v oficiálním českém zdroji – věstníku právních předpisů příslušného vyššího územně samosprávného celku. Nad rámec nutného odůvodnění však soud musí vytknout žalovanému, že danou smlouvu lépe neidentifikoval – např. datem uzavření, či uvedením částky ve věstníku.
21. Žalobce konečně namítá, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Tato námitka není důvodná. Povahou úsekového měřiče rychlosti SYDO Traffic Velocity se správní soudy zabývaly opakovaně a dospěly k závěru, že se o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy jedná (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 4.

2021, č. j. 44 A 71/2018-90). Soud v projednávané věci nevidí důvodu se od těchto závěrů odchýlit.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. S ohledem na výše uvedené zrušil soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vadu řízení před správními orgány, jež mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a věc mu vrátil v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměnu je proto nutno navýšit o 1 428 Kč odpovídající sazbě této daně ve výši 21 %. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. dubna 2022

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce